

[Ingeborg Hansen.]

medens vedkommende Amtsraad skal vælge 2 Medlemmer. Vi haaber og tror, at disse Kommissioner er saa alsidigt sammensat, at man kan undvære en Appellinstans.

§ 5, som vedrører Kommissionen, nævner tillige Kommissionens Beføjelser til i visse Tilfælde at foretage Ekspropriation, nemlig hvor der er Tale om at udlægge Arealer til Adgangsveje mod fuldstændig Erstatning. I dette Tilfælde vil Erstatningen dog kunne indankes for et særligt Vurderingsnævn.

Lovforslaget indeholder dernæst forskellige andre Bestemmelser, som jeg ikke har nogen særlig Grund til at komme ind paa, derunder Bestemmelser om den rent formelle Side af Sagen: Tinglysning o. s. v. Jeg kan kun sige, som jeg begyndte, at det synes, som om disse Bestemmelser virkelig vil udfylde det Formaal, Lovforslaget har, at bringe Orden til Veje paa disse Omraader, og jeg anbefaler herved Lovforslaget.

Fuglsang: Det foreliggende Lovforslag er jo som saa mange andre af ekstraordinær Karakter affødt af Besættelsestiden, og hvad dermed fulgte. Lovforslaget som Helhed skal jeg ikke gøre mange Bemærkninger om, idet jeg finder, at det med de mindre Ændringer, der er foretaget i Folketingsudvalget, fremtræder i en saadan Skikkelse, at det maa kunne tilfredsstille til alle Sider. Jeg finder det først og fremmest ret og rimeligt, at det er fastslaaet, at Forkøbsretten til disse Skødeklausejendomme sikres ikke alene den tidligere Ejer, men ogsaa eventuelle Arvinger.

Jeg vil gerne gøre en Bemærkning til § 5, Stk. 2. Ifølge denne skal disse Kommissioner søge at faa en hurtig Ordning paa alle disse Sager. Disse Kommissioner skal samarbejde med de i Amterne nedsatte Jordfordelingskommissioner, og det vil sikkert være af meget stor Værdi om der kan blive et godt og intimt Samarbejde imellem disse to Kommissioner, hvorved adskillige Landbrugsarealer formentlig kan afrundes til Gavn for den fremtidige Drift.

Med Hensyn til den i sin Tid ydede Erstatning og Tilbagekøbsprisen forudsættes det normalt, at Tilbagekøbsprisen skal være lig med Ejendommens Handelsværdi i den Stand, den har ved Tilbagekøbet. Det foreslaas endvidere, at Tilbagekøbsprisen fastsættes under Hensyntagen til det i sin Tid ydede Vederlag for Afstaaelse. Det er naturligvis et af de allervanskeligste Punkter, fordi Afstaaelsesbeløbet i sin Tid i Virkeligheden maa regnes at være lig den Værdi, man har

ment, det afstaaede paa det Tidspunkt burde sættes til. Men maa jeg i den Forbindelse gøre opmærksom paa de særlige Forhold, vi har i Hanstholm. Der tog Tyskerne jo i sin Tid det hele. Det drejer sig om ret store Arealer, 600 ha og 110 Husstande, der blev jaget ud. Af disse Folk var der nogle, der flygtede ned og vilde fiske i Hirtshals. Nu siger de, at de gerne vil tilbage. Men den største Part kunde man ikke skaffe Hus til, og derfor maatte Staten til at bygge en lang Række Barakker i Ræer. I disse Barakker har man boet siden. Det er smaa Huse, som man vel næppe havde tænkt skulde danne Ramme om Familieliv i ret lang Tid, men det er alligevel blevet en lang Tid, og denne Befolkning vil nu gerne flytte tilbage igen, dersom der er Udsigt til, at der kan blive Mulighed for, at de kan ernære sig i deres Hjemby i den Tid, der kommer. Det er muligt, at der er givet nogle af dem vel stor Erstatning; jeg vil gøre opmærksom paa, at det er muligt, at nogle af disse Huse maaske er erstattet lidt rigeligt, men nu har de, som sagt, boet som landflygtige i disse Barakker, og der har de i Virkeligheden haft det meget daarligt. De har overhovedet ikke haft Mulighed for at føre et virkeligt Privatliv i disse Barakker. De er kun adskilt fra deres Naboer ved en Bræddevæg; hvad der sker i den ene Ende af Barakbyen, ved de med det samme i den anden, og det kan maaske ogsaa være svært sommetider at forliges om Hund og Kat og Børn. De har ikke ønsket at blive der længere end højst nødvendigt. Nu skal de flytte tilbage til Hanstholm, hvis Mulighederne er til Stede for, at de kan ernære sig der, og nu skal de til at reparere de Huse, som Tyskerne har efterladt i en ynkelig Forfatning.

Jeg vil gerne gøre opmærksom paa dette Forhold, for det burde disse Kommissioner ogsaa tage noget Hensyn til. Det skulde ikke gerne være saadan, at de blev meget fattigere af at flytte tilbage til deres Hjemby. De fleste holder af deres Hjem. Jeg kom derud ikke lang Tid efter, at de var flyttet, og der var en Kone, der beklagede sig saadan over, at nu havde de gennem den lille Snes Aar, de havde været gift, faaet et dejligt Hjem og en dejlig Dagligstue, og den var blevet tapetseret kort forinden, og det første Tyskerne gjorde, da de havde faaet de Huse, var at lave Dagligstuen om til Svinesti. Hun græd over det, da hun fortalte mig det. Jeg kunde godt forstaa det, det var fordi hun holdt af sit Hjem. Men det er en anden Historie, og den kommer i og for sig ikke Lovforslaget ved. Den kommer det dog saa meget ved,